

Pesti Napló előfizetési ára:

a magyar korona országalba, Ausztriába és Bosznia-Hercegovinába:

Egy hónapra . . .	2 kor. 40 fill.
Negyedévre . . .	7 kor. — fill.
Félévre	14 kor. — fill.
Égész évre	28 kor. — fill.

A „Divatszalon“-nal együtt negyedévre 9 korona.

Minden most belépő új előfizetőnek, aki karácsonyig akár egyszerre, akár negyedévi, vagy havi részletekben előfizet és egy további félévre kötelezettséget vállal, karácsonyra megküldjük idei ajándékunkat, a „Csoda Album“-ot.

Schönaich bukása.

— Személyi ellentétek. —

Budapest, augusztus 8.

Schönaich távozásának hírére ma minden oldalról megerősítik. Komoly és szavahiható bécsi lapok konstatálják, hogy a közös hadügyminiszter és más magas katonai méltóságok közt ellentétek merültek fel. A régóta húzódo válság dacára befejezte Schönaich a véderőjavaslatokat s az utolsó delegációk előtt képviselte a hadvezetőség nagy követeléseit. Akkor szerencsével, hogy az osztrák delegációban felmerült a terv, hogy Schönaich s a két kormány közt az öt éves katonai programra vonatkozó megállapodásokat formális határozatba foglalják s a javaslat elfogadása csak az akkori osztrák belső viszonyokon mulott. De a delegáció nagy erkölcsi sikert hozott a hadügyminiszternek.

Ennek dacára nem volt titok, hogy a személyi ellentétek éle nem tompult. Ezek kényszerítik is arra, hogy visszavonuljon. A katonai vezető körök azon a véleményen vannak, hogy a hadügyminisztérium válsága egyszerűen személycserét jelent, mert a véderőjavaslatok már a parlamentek előtt vannak s azok sorsára a hadügyminiszternek nincs befolyása. Lehet, hogy igazuk is van. A véderőjavaslatokból se Schönaich, se más hadügyminiszter befolyása sem tud törvényt kirozsokolni!

Bécsből jövő hírek szerint Schönaich csak a király születésnapja, augusztus 18-ika után távozik helyéből. Katonai körökben azt hiszik, hogy utódja egy magasrangú tábornok lesz, aki ez idő szerint nem tartozik a hadügyminisztériumhoz. Beavalt helyről a N. Fr. Pr. Schönaich bukásának okául ezeket mondja el:

Azok az ellentétek, melyek a hadügyminisztérium s a trónörökös katonai iródája közt fölmerültek s eleinte tárgyi differenciákból indultak ki, az utolsó időben élesen személyi jellegűek lettek. Az a benyomás, hogy Schönaich állása egyre növekvő nehézségek között szokásos nyugalmát elveszítette s a hadügyminiszter bizonyos nyilatkozatait a delegációkban, melyeknek félreismérhetetlenül polemikus hangja volt, Schönaich fokozódó türelmetlenségének tudjuk be. A hadügyminiszter elmaradása a „Viribus unitis“ vízrebocsátási innepéről is arra mutatott, hogy a feszültség egyre nagyobb lett. Közben Magyarországon puhatólótak, hogy itt Schönaich távozására a véderőjavaslatok parlamenti sorsára rossz befolyással volna-e? A válasz úgy hangzott, hogy a véderőjavaslatok sorsa egészen a parlamenttől függ. Ez az információ elhatározó befolyással volt a vezető körökre s azt hiszik, hogy bár Schönaich kora őszszel, mikor a nagy hadgyakorlatok megkezdődnek, már nem áll a hadügyminisztérium élén.

A magyar ellenzék körében a hadügyminiszter távozásából messzemenő következtetéseket

várnak. Itt úgy kombinálnak, hogy a magyar kormány nemzeti engedelményeket követelt, hogy a véderőreformot könnyebben megszavaztathassa, ezeket a hadügyminiszter támogatta, de ezt az álláspontját magasabb helyről rosszálták s Schönaich megbukott. A magyar kormány ezt a feltevést cáfolta azzal, hogy nem kért nemzeti engedelményeket. Schönaich távozására azért nem történt meg eddig, nehogy ezzel a véderőjavaslatok sorsát kedvezőtlenül befolyásolják. Most azonban már ez a kérdés annyira előrehaladt, hogy a hadügyminiszter személyének változása érintetlenül hagyja. A magyar kormány információi szerint Krobatin tábornagyszernagy lesz az új hadügyminiszter.

Az edelényi vérengzés.

— Meghalt a harmadik áldozat. —

Edelény, augusztus 8.

(Kiküldött tudósítónktól.) Egy kicsiny és jelentéktelen vidéki iparos-családot emelt ki az edelényi rablógyilkosság az ismeretlenség homályából. Apró, falusi asztalos-műhely, három gyalupaddal, kevés munkával, sok forgácscsal és enyvszaggal: elképzelni se lehet ennél egyhangubb és érdektelenebb környezetet. Most azonban felé fordulnak a szemek, érdekes még az obligát koporsó is, amely a műhely gyanánt szolgáló kunyhó ormát díszíti és Edelény minden irni-olvasni tudó embere igyekszik pszichológussá válni, hogy megfejtse a rejtélyt: hogyan lett a vézna, gyenge, tüdővészre hajlandó, magába zárkózott visszavonult asztalos legényből vakmerő, elvetemedett büns gyilkos. Mert, hogy ő a gyilkos, abban egy lélek sem kételkedik már itt, sem a kíváncsi szemlélők, sem a hivatalosan eljáró és igen nagyszámu, talán tulságosan nagyszámu közegek sorában. Egyelőre ugyan nincs annyi bizonyíték, hogy például e pillanatban vádiratot lehetne adni ellene, de a nyomozás adatai csakugyan teljesen ellene vallanak, ha lassan is, de folyton szűkül a kör ifjú Regula Ede körül — és végül nincs egy hajszál, egyetlen nyomocská, amelyen más irányba el lehetne indulni.

Aprólékos, lassu menetű, óriási türelmet igénylő munka ez a nyomozás. A csendőrség — ahogyan mondani szokás — nagy apparátussal folytatja, ez a nagy apparátus azonban csupán annyit jelent, hogy igen sok ember áll rendelkezésére. Hiányzanak viszont a modern bünvizsgáló egyéb, fontos kellékei, hiányzik a költség, a pénz, a csendőröknek nem áll rendelkezésükre egy kocsi, egy lovaslegény, hogy automobilról ne is beszéljünk és ezek a hiányok, amelyekről mindenki inkább tehet, mint a nagy munkát végző csendőrök, erősen késleltetik a bizonyítékok összehordását. A minden valószínűség szerint büns ember tagad, az egyetlen lény, akitől felvilágosítást reméltek, Czeisler Gizella, a meggyilkolt korcsmáros huga a miskolci kórházban ma este meghalt, anélkül, hogy egy percre is eszméletre tért volna. Apró és kétséges jelekből kell tehát összerakni a bizonyítékokat, amelyek talán megtörik a rejtélyes embert.

(A gyilkos otthona.)

A legkisebb emlékek, a legmellékesebb megfigyelések is megnőnek most, nevezetessé válnak a szörnyű gyanu árnyékában. Az edelényiek felfedezik, hogy az egész Regula-család mindig különös, misztikus volt, rosszra vallott már visszavonultságuk is, elűtöttek a szimpla falusi környezettől, tudni lehetett, hogy végül valami baj történik velük. Az apa, idősebb Regula Ede, csontos, szikár mesterember, állítólag az italt se veti meg, felesége parasztasszony. Ifjabb Regula Edének egy testvére van, aki szintén asztaloslegény, Károly a neve. A bátyja rövid idő előtt külön iparendélyt váltott, de

azért mind a hárman közös műhelyben dolgoznak, amelyen ez a tábla van kifüggesztve:

Koporsó és szemfedél

ifj Regula Ede

Az írás két sora közé, talán az írástudatlanok kedvéért, koporsót pingált a falusi cimefestő. Most csakugyan szoros összeköttetésbe került a fiatalabbik asztalosmester a koporsóval.

Vézna, nyulánk fiu ez a Regula Ede. A kis primitív községháza tanácstermében, ahol most őrzik, gyűrött fekete ruhában, álmatlanul töltött éj után igen elesett, de még így sem visszatartó. Van azután egy finom, városi fotografustól származó arcképe, ezen határozottan értelmes, sőt azt lehet mondani, intelligens arc, uras ruha, gallér és nyakkendő. A legrosszabb indulttal sem olvasható le róla a gyilkos, vagy akár csak a rossz ember. Hát — így állítható össze az edelényiek megjegyzéseiből — éppen ez az intelligencia volt mindig gyanus. Sokat olvasott, még pedig állítólag detektív-regényeket és mert soha sem látszott alapiában rossz embernek, csak fantasztának, excentrikusnak, azt hiszik, az olvasmányai zavarták meg az eszét és az egész büns cselekedetet, minden részleteivel, a pincefal kiásásával, azzal, hogy az észert otthagya és csupán a pénzt vitte el, valamelyik regényből olvasta ki. Előbb is próbált már regényes módon vagyonhoz jutni, Drótos István községi pénztárost igyekezett elcsalni otthonról egész családjával, hogy közben megszerezze a lakásban hagyott pénzt; ez azonban egyáltalában nem tisztázott dolog. Végül — gyanus voltának az edelényiek szemében ez igen meggyőző bizonyíték — festeni is szokott, tájképeket, ami nem asztaloshoz illő munka. A csakugyan sok mindent összeolvasott Regula bizonyára tudott Munkácsy Mihály sorsáról és az se lehetett utolsó álma, hogy híres művész lesz. A képek, amelyek ott vannak a műhelyben, távolról sem igazolják ezt a reménységet.

A gyalupadok között most csak a fiatalabb testvér dolgozik, az apja bánatában elment a szomszéd faluba a sógorához, az anyja a lakószobában sir. A műhelyben van az elfogott ember menyasszonyának öccse, egy sötét tekintetű fiu. Regula Károly nagyon hasonlít a bátyjához, szintén igen értelmes arcú és értelmes a beszéde is. A bátyjával nem lehetett valami jó viszonyban, mert soha sem mentek el együtt. A vádat azonban nem hiszi egy percig sem. Nagyon logikusan mondja el, hogy a két köténydarab, amelylyel a balta, a nevezetes bűnel meg volt kötve, nem bizonyíték. Ilyen két kötényt visel ugyanis minden iparos, tökéletesen egyforma anyagból. Mikor elrongyolódik a „surc“, a szemétre, az utcára kerül, akárki felszedheti.

— Igaz, hogy Nick Cartert olvasta a bátyja?

— Nem igaz. Az én bátyám művészeti könyveket olvasott, azokból tanulta a festést.

A művészeti könyveket nem tudja közelről megjelölni, de megnutatót egyet. A talaly felvidéki vándorkiállítás katalógusa. Ebből tanulta Regula Ede a festést.

Közben elsírja magát a testvér és még egy törött hegedűt enyvezget, így fejezi be:

— Okos ember az én bátyám, nagyon. Tárogatózni is tudott. Budapestről hozatott magának tárogatót.

A szomszédok elmondják, hogy senki nem járt Regulákhoz, ők nagyon zárkózott emberek voltak, még a kapuba se ültek ki soha. Haragosuk azonban nem volt, nem bántottak senkit. A fiu már betegsége miatt sem ivott. De azért — különös emberek voltak és mindenki habozás nélkül elhiszi, hogy a csendes, furcsa, képeslevezőlapokról tájképeket festő ember gyilkolt, vagdalózott, rabolt.

(A gyanu.)

A nyomozó hatóság természetesen nem ilyen romantikus feltevésekre alapítja Regula bűnösségét. Az első nyom a Boldva medrében talált balta volt, amelyről feltették, hogy a Reguláé. Sokkal fontosabbnak tartják azonban azt a körülményt, hogy Regula nem tudja igazolni, hol járt szombatról vasárnapra virradó éjjel, a

gyilkosság éjszakáján. Regula azt állítja, hogy szombaton estefelé elment Edelényből, Miskolcra utazott, mulatott, moziban volt, ott töltötte az egész éjszakát. A vasuti jegyekből, amiket nála találtak, vasutas tanuk vallomásaiból és egyéb részletekből azonban a csendőrség azt állapította meg, hogy Regula szombaton estefelé elindult ugyan Miskolcra, de félúton visszafordult, újra Edelénybe jött, elkövette a gyilkosságot, hajnalban azután csakugyan Miskolcra utazott, megborotválkozott, megmosdott, reggelizett, azután Forróencsre váltva jegyet, onnan Gyagyátorba ment a menyasszonyához, Zsóka Terézhez. Az utazás egyes stációi közül körülbelül pontosan megállapították már a miskolci tartózkodást, amely érdekes részletekkel van feli. Regula Póicz borbély-üzletébe tért be itt vasárnap reggel nyolc óra tájban. Egy Balogh nevű edelényi szabómester, aki éppen ott borotválkozott, elmondotta neki a gyilkosságot. Regula szörnyűködött és többször hangoztatta, milyen borzasztó dolog történt az ő távollétében, jelezvén, hogy az egész élet Miskolcon töltötte.

A segéd, aki később megborotválta, azt vallja, hogy feltűnően izzadt, ideges volt és türehetetlen szagot árasztott. Borotválkozás után azt mondta, hogy szeretne megmosakodni. Fekete, nagyon gyűrött és sáros ruha volt rajta, alul foltos is, a foltokat — most utólag vértfoltoknak vélik — és vérfoltot, vagy más szennyet láttak a nyakán is, amikor a magával hozott tiszta gallért felvette. A nyakát előbb jól megmosta, sokáig tisztogatta a ruháját és a cipőjét is. A borbély Grün Oszkár nevű inasa segítkezett neki ebben a műveletben és egy korona borralalót kapott tőle. Ugyanennyit kapott a segéd is.

Háromnegyed kilenc volt, mire a borbélynál elkészült. Átment a Löffler-féle vendéglőbe, nyugodtan megreggelizett és ekkor ment — még nincs megállapítva, vajon vasuton-e — a menyasszonyához Gyagyátorba.

A borbély-üzlet személyzetét már kihallgatta a vizsgálóbíró és ezek a meglehetősen egybehangzó vallomások adják eddig a legsúlyosabb bizonyítékokat. Az apróbb adatok kevésbé megbízhatóak. Nem igaz például, hogy Regula apja magáéna vallotta volna a baltát. Mások sem ismerték fel teljes bizonyossággal.

(A nyomozás.)

Az első reggeli vonattal Miskolc felől két őrmester vezetésével hat csendőr érkezik Edelénybe, ahol már fölös számban vannak csendőrök. Ők végzik a nyomozás végrehajtó munkáját nagy fáradsággal. Olykor a harmadik-negyedik határba megy el egy tannért gyalogosan a csendőr. Regula menyasszonyának őrzésére is így kellett gyalogosan nekiindulni. Ha le kell tartóztatni, csaknem egy napig tart, míg a helyszínére hozzák. A nyomozás legfőbb vezetését dr. Bulyovszky miskolci ügyész magának tartotta fenn, kimm volt azután a vizsgálóbíró és Níkecz edelényi járásbíróak is van meghívása a helyi nyomozásra nézve. Így természetes, hogy a vezetésben némi kapkodás mutatkozik. A miskolci rendőrség például máig sem kapott hivatalos értesítést a gyilkosságról, holott ha vasárnap reggel a rémes bűn felfedezése után telefonüzenetet küldenek, valószínűleg sikerül a Miskolcon levő Regulát elfogni.

A csendőrség má az adatok pontos összegyűjtésével volt elfoglalva. Akadt az elfogotton kívül egy-két más ember is, akire rövid ideig gyanu terelődött — egyebek közt egy ács-munkás és egy kondás — de ezek nagyon hamar tisztázták magukat. Regulát többször megkérdezték szombati tartózkodására nézve. Állhatatosan megmaradt a tagadás mellett és a csendőrök ma még nem szembesítették a terhelt tanukkal. Este hat órakor a nyomozás mai eredményeiről részletes jelentést tettek Bulyovszky Gusztáv főügyésznek, aki erre elrendelte, hogy az eddig őrizetben levő Regulát tartóztassák le. Félmegelőre este erős csendőri fedezettel, kocsin szállították be Miskolcra az ügyészség fogházaiba.

(A harmadik áldozat.)

Ma este hét órakor meghalt a miskolci kórházban az edelényi bűntény, harmadik áldozata, **Czeizler Gizella. Szombat éjjel óta**

egy pillanatig sem tért magához, de szörnyű fájdalmakat állhatott ki és különösen utolsó órái voltak borzalmasak. A sebészeti osztály egy nagy termében mereven, mozdulatlanul fektült egy ágyon. Mellette, fekete ruhában, szintén csaknem eszméletlenül az anyja. Az orvos leemel a könnyű kendőt, amelylyel az agonizáció arca le van takarva. A szája nyitva, az arca, ahol a kötélékek alól kilátszik, szederjes foltoktól eltorzított. A nyitott szájon rémes hörgés tör ki. Nem lehet másra gondolni a borzasztó látványnál, mint hogy gyors és irgalmas beavatkozással kellene megszabadítani szenvedéseitől. Órákon át tartott ez a rettenő állapot, míg eljött végre a megváltó halál, amelynek kikerülésére egy pillanatig sem volt remény.

(Az elhagyott csárda.)

Közel a vasúthoz, az országúthoz, gazdasági épületekhez, amelyekben vagy száz ember lakik, élénk, forgalmas helyen van a korcsma, amely a Csárda vendéglő felirást viseli. A pince oldalán befalazták már a nyílást, amelyen a gyilkos bemászott, csak keskeny, ráccsal ellátott szelelőlyukat hagytak rajta. Most — utólag — mindenki azt mondja, hogy Czeizlerék határtalan könnyelműsége okozta a katasztrófát, mert a lakáson belül egyetlen ajtót sem zártak be, sőt a pincének a konyhába vezető csapóajtóját feltámasztva valóságos utat mutattak a gyilkosnak. Az újabb feltevés különben az, hogy a véres gaztett gyors és zajtalan végrehajtásához mégis két ember kellett és a csendőrség most Regula cincosát is nyomozza. Kíváncsiak állják körül az elhagyott csárdát, amelynek szobáiba most már gondosan bezárták Czeizlerék butorait. Fotografusok számtalan felvételt készítenek, egy mozgófénykép-vállalat is leküldötte emberét, de hiába: a nyomozó hatóságok nem engedik meg, hogy Reguláról, aki még csak gyanúsított, felvételeket készítsenek.

Az udvaron ott hever a meggyilkolt aszszony véres inge. A falubeliek sopánkodnak: soha nem történt ilyen gaztett Edelényben. A kényesebbeket hamar elkergeti a büz, amely még mindig türehetetlen az udvaron. A korcsmákban, a vendéglőkben természetesen a gyilkosságról beszél mindenki, de valaminek, ami izgalomnak volna nevezhető, már semmi nyoma. Ki-kí napirendre tér a más baja felett. A községháza tanácsstermében ki-be járnak a csendőrök: itt őrzik a gyilkos legényt, a szomszédos szobában pedig az ügyes-bajos felek adják egymásnak a kilincset. Az egyik adót jött fizetni, a másik bejelenti, hogy az éjjel gyermeke született.

L. G.

Az elrabolt német mérnök.

— Egy újságíró a kutató-expedícióról. —

Budapest, augusztus 8.

Mint egy amerikai fantázia szülte történet, úgy hangzik nekünk Richter német mérnök immár világszerte ismert esete. Rablás is, gyilkosság is történik mindenütt a világon; de egészen exotikus, egészen hihetetlen valami és teljesen a régebbi fajta bűnügyi regények, a detektív-történetek őseinek kellékeiből kölcsönözöttnek tetszik az, hogy Európában, civilizált országoktól nem is messze, elraboljanak egy embert, váltságdíjat követeljenek érte, leveleket küldözzenek ügyében és hatóságokkal tárgyaljanak a rablók anélkül, hogy tartózkodási helyüket meg lehetne állapítani. Emellett táviratok érkeztek folyton az elrabolt mérnök sorsáról; az egyik azt jelentette, hogy meg is ölték és hiányos, szűkszavú, részben ellentmondó történetek még rejtélyesebbé tették az Olympus-hegységben, Görögország és Macedónia határáon elrabolt mérnök ügyét. A török kormány végre egy kisebb expedíciót küldött ki azzal a feladattal, hogy kutassa ki Richtert. Egy német újságíró, Ernst Klein is elindult az expedícióval és első jelentésében már rendkívül érdekes dolgokat mond el a rablóromantikának arról a fészkeréről, amelynek talán valamelyik hozzáférhetetlen sziklabarlangjában Richtert őrzik.

— Classona-ban kellett csatlakoznom Hamid Bejhez, — írja a német tudósító, — aki a Richter felkutatására alakult szalonikii bizottság komisszáriusa. Hogy azonban Szalonikiból Classonába jusson az ember, előbb hajón kell Kateriniba utazni, azután lovon és gyalog az Olympus szikláin áthatolni. Magamhoz vettem, drága kincsek gyanánt, azokat a leveleket, amelyeket Richter felesége írt, mielőtt még férje szerencsétlenségéről tudott volna és amelyek két hónap óta hiába várják a szállodában a címzettet. Kis török gözös visz Kateriniba, onnan hajnali három órakor indulunk utnak. Egy egész kis karaván: hat csendőr, egy tolmács, egy lovas és én. Előtűnk emelkedik az Olympus óriási tömege, titokzatosan, fenyegetően, fehér ködfátyolba borítva. Szorongva kérdi az ember önmaguktól: hogyan lehet itt keresztüljutni? Két csendőr azonban vidáman üget előre és mi utánuk. Kecse- és birkanyájuk vonulnak velünk szemben, parasztként jönnek, asszony módra füve a nyeregben kis állataikon, amelyek a ló, az öszvér és a számár keverékel. Sötétarcu, apró, feketeszemű görögök kíváncsian nézik végig az idegent. Az egyik csendőr nagyot köp és mély megvetéssel mondja:

— Nappal paraszt, éjjel briganti.

Mindig meredekebben vezet az út fölfelé. Lassan, lépésről-lépésre haladnak a lovacsák és az ember bámulja az intelligenciát, amelylyel ezek az apró állatok mindig megtalálják a helyes utat. Sokáig lefelé nézni nem jó, a szédlülés elfogja az embert. Rövid pihenőt tartunk egy kútnál, azután az ut oly lapossá válik, hogy egy ideig galoppban mehetünk. Az öröm azonban nem tart sokáig. Hirtelen azt hisszük, hogy egyenesen föl az égbe vezet az egyre szűkebb ut, a csendőrök lövésrekészen tartják fegyvereiket. A rablóátadások számára ez a legalkalmasabb hely. Idegeim lecsillapítására az egyik csendőr így szól:

— Látod uram, itt támadtak meg tíz nappal ezelőtt egy Classonába igyekvő kereskedő-karavánt. A hajásárokat lemészárolták, amit nem tudtak elcipelni az elrabolt holmiból, azt fölégették.

Megmutatja a tűz nyomait és rövid idő múlva hozzátészi:

— Két héttel ezelőtt két csendőrt löttek agyon ezen a helyen.

Ugyanekkor a legelő haladó csendőr megáll, kezét a fegyver ravaszán tartva.

— Mi történt? — kérdezzük, egy szikla földözésmögé húzóda.

— Ott, a másik oldalon, bujkál valaki!

Csakugyan, tisztán látjuk, hogy mozog valaki a bokrok mögött és a következő pillanatban már fölé is a golyó. A golyó azonban nem jön és negyedóra múlva már unjuk az ostromállapotot, az óvatosságot. Csupán arról van szó, ki a legvakmerőbb, ki dugja előre a fejét. Egyszerre azután megindulunk mindnyájan. Semmi baj nem történt, egy óra múlva túl vagyunk a veszedelmes helyen, benn a legközelebbi faluban, Hagia Dimitrios-ban. Szomoru egy hely ez a Szent Demeterről elnevezett falucska. Szürke, alacsony házak, az ablakban fűg helyett fatáblák, egy rozzant kis templom előtt álmosan mormogó kut. A helyben állomásozó csendőrök jönnek elém és azt az örvendetes hirt közlik, hogy meg kell álnom a faluban. A környékbeli brigantik már értesültek jövelemről és az ut nem eléggé biztos egy idegen számára. Reggel azonban katonai erősítést kapunk és közben majd igyekeznek meg is tisztogatni az utat.

Nem nagyon biztató hír. Valóságos rablófészkekben kell töltenem az éjszakát, ahol úgy néznek rám az emberek, mintha meg akarnának becsülni a nyerhető váltságdíj nagyságára nézve. A faluban azonban egy szakasz albán vadász van és minden léptemen csendőr meg katona kíséri. Házról-házra járok ma most és azzal töltöm az időt, hogy mindenkit megkérdem:

— Mit tudsz Richterről?

— Semmit uram — feleli mind egyformán — legfeljebb annyit, amennyi az újságban áll.

Az ábrázatukon látni, hogy mindent tudnak. Amikor a váltságdíjról teszek említést, sőt vár tüzgyulad ki a szemükben, de azután a mögöttem lévő csendőrre néznek és hallgatnak. Gyűlölködve és megvetéssel nézik végig a török egyenruhát. Mert hiszen ők görögök. Valahogyan eltelt az éjjel és hajnali két órakor folytatjuk az utat. Most négy csendőr